

ΕΛΛΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 140 (35)

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΙΟΥΝΙΟΥ 1910

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

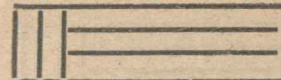
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ Ι (ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ

Ο ΕΡΜΗΣ ΕΠΑΝΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΝ ΕΚ ΤΟΥ ΑΔΟΥΨΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΔΙΔΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΝ

Ἡ Περσεφόνη (τὴν συμβολίζουσιν τὴν ἀνθικαίνην Γῆν) ἔρπασεν ὁ Πλούτων (τοῦτέστιν ὁ Χαιμῶν) διὰ τὴν καταστήσῃ σύγγον τοῦ εἰς τὸ ἐλευθέρων βασιλείῳ τῶν ἐνίων, τὴν ἑλπίδα τῆς ἀνθικαίνης. Ὁ Ἑρμῆς ἐπανάφερεν αὐτὴν εἰς τὸ βασίλειον τοῦ πατρὸς καὶ τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὴν μητέρα τῆς Δημήτρας, τὴν θεὸν τῶν γεννημάτων, τοῦ θερισμοῦ καὶ τῶν καρπῶν.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Και ποιος δεν είναι σε τούτον τον κόσμο «τόπος»...

Ποιος λίγο, ποιος πολύ, όλοι τόποι εμένα! Τώρα μάλιστα εδώ εις τον στρατό κάθε τύπο το χαλί τον ξελαμπιάρωσι καλύτερα...

Από πού να πρωταρχώ να σας γράψω;

Από τον στρατιώτη που χτενίζεται κάθε ώρα και στιγμή, σαν να μην είναι εις τον Στρατόνα, αλλά εις το 'Αρσάκειο, ή από τον στρατιώτη που πεθαίνει κάθε βράδυ απ' όλης του κόσμου της αφοσίωσης και ανασταίνεται κάθε πρωί, γι' να καταβροχθίσω το σισαίτιο του τυρι, που κάτω από το κρεβάτι του πάντα προφύλασσεται.

Και τί φρά! Σάν ποντικός!

Ξέρει δέ και όδους επιστημονικούς το'ς όποιους σολατίζει Μιχαλάκης.

— Επέθανε κάποιο, μοιρέ παιδιά, Επέθανε!

— Και τί ειχε;

— Μοι έιχε οθή καί αν...συνφορήσει! 'Αλλά προφές τί έπαθα! Με έπιασε ή καρδιά μου και έμεινε ξερός. Διαλείπονται συγκοπή της καρδιάς! Ξέρεις τί π'αυτή της καρδιάς συγκοπή διαλείπονται!... Έπειτα ένας όγκος ήρθε και στάθηκε στο στήθος μου, ένα κομμάτι...

— Τυρί!

— Τυρί λέει! 'Άλλοι πεθαίνουν κ' άλλοι άσπαισούνται. Τι να σου κάμω; 'Επεισε ν' άρρωστήσεις και να δής. Να πάθεις πυρετό, σαν κ'ι μένα, σωστό. Να π'αυτή δηλαδή το αίμα μέσ' σ'ής άσπαισής...

— Άρρωστής θ'ε να πής!

— ...Και να εισάνασαι τόσο το κεφάλι σου, κεφάλι που δέν εινε κεφάλι άλλα...

— Κεφαλοτύρι!

— ...Και να μην έμ'α κανένα να σε προσέγγει και κανένα να σε έπιτηρή...

— Να σε έπιτυρί!

— Μά τί διάολο! Με βγάλετε στο γύρο και θά με μαυτιήσουν οι θαλαμοφύλακες!

— Να σε μαυτιήσουν! Μπα! Δέν άτάχα φρόβο, τα λέμε αγανά.

— Τι σ'αγανά, βρέ άδερφέ; Πώς τά φωνάζετε!

— Σάν να δ'αυτή σάπια. Και τί σάπια...!

— Σάπιαγα Τυροκίμα ή!

— Τώρα αυτός ό κ'π' άποκοπή «έλευθερος ίατρος» προσήγαγε στην κοιτασμάρα και εκεί έστάθηκε. Πέντε μέρες τώρα δέν άλλαξε άρρώστεια.

— Απο τί θ' άρρωστήσης αιώρι;

— Αρρώτι με, καίμενε! Με πένανε το πόδι μου. Δέν ξέρεις! Μπορεί να πάθω και άγγώσισα!...

— Η βαρύνει όμοις αυτής της άσθενείας άρχισε να στενοχωρή την λοιπή έννομιαν, ή οποία περιούσε της ώρας της, κάθε πρωί, με τας νέες ασθενείας, που ό ψευδοσθενής έφειόσεν...

— Μά δέν θά φύγης επί τέλους από την άρρώστεια τούτου του ποδιού!

— Πώς να φύγ'η, αφού τόν πονούν τα πόδια του.

ΣΤΗ ΣΚΕΨΙ

Σου έδωσε άνθρωπος το Φως του Προμηθέως, της επιστήμης της γραφής και της Σοφίας μάτια, Και σούλε: «Πέτα σάγνωστο π'όλ'εξονόμει νεός, 'Στου τέλους το άπέραντο, 'στον χρόνος τα παλτία. Βρες της αλήθειας τους άμους, της αλήθειας όλην Και φως 'στο πώς γεννήθηκα και το πού τρέχομαι».

— Όμοια με λίγην άπτοαλός, όνειρεμένη γέννα, Με έβγαζες 'στο άπειρο. Μά πώς κορυφαίωσ'η; Έγώ ειχα με τα φτερά μου, κοίμηνα... Και είπες εις τον άνθρωπο, με πόνο, τροπιασμένη: «Πάρε τί μοιδάσες, κ'έκει πού θ'ε; μά να με φέρη θέλω φτερά π'άδ'αμ'α τους να τάραξη ή δέν έβρει...»

— Αθήναι

— Άγγελος Χάρις

— Ό άκροατής εινε έμεικός, ό άναγνώστης αιώρης.

Τού έξοικονομή τηλεσίγραφον. Τίποτε αυτός. Τέλος συνομιλεί μεγάλη έναντίον του έγένετο!

Την επομένη ή χίτρα του τυριού μετεφέρθη εις τον διπλανόν τόν θαλαμον. Την μεθεπομένη αυτός ήλ'αε άσθενής.

— Και τί ειχε σήμερα;

— Όξείαν νωτιαία και χροϊάν τεμπελιά!

— Η χίτρα του τυριού ξανάηθε!

— Άλλος τύπος ειναι και τό... «Ηρωϊκόν Μεσολόγγιον». Ένα παιδί συνειθισμένο να ζή πάντοτε μέσ' σε λεπτά και έρεθισ, αϊφνής, έδω εις τον στρατόν, σε μία κλασική άπενταρία. Στην άρχή στενοχωρήθηκε. Κατόπιν όμως με τη φιλοσοφία τα έδιόρθωσε όλα και περίφημα. Έκλείστηκε κ' αυτός μέσ' στο μεγάλο οικοδόμημα και δέν έβγαινε καθόλου εις την πόλιν.

Κάθε βράδυ, που τελειώνουν τα γυμνάσια και χαρούνται οι άνδρες τρέχουν εις τη πόλιν, κάθε βράδυ που έρημυνται ό στρατόνας ό άπέναντος και ή μελαγχολία κτεβαίνει από την γωνιά μαζί με το σκοτάδι, το «Ηρωϊκόν Μεσολόγγιον» άναβαίνει σ' ένα ψηλό παράθυρο και από εκεί δειλά, με στασιμότητα χέρι, όλη τη χάρη που φέρει προς την πόλιν. Έκεί ένεπνεύσθη ν' αυτονομασθ'η και «Ηρωϊκόν Μεσολόγγιον». Έδω τόσα τα κοινά μεταξύ αυτών και της ηρωϊκής του 21 πόλεως! Και έφαντάστηκε τον έαυτόν του ως έ-λε ύψ'ε ο ο π ο λ ι ο ρ κ η μ έ ν ο ν α τ ο υ Σ ο λ ο μ ο υ. Και αφού έλευθερος πολιορκημένος ήτανε, έγεινε επί το συγκριτικότερον «Η ρ ο ι κ ο ν Μ ε σ ο λ ο γ γ ι ο ν». Και έτσι αυτοπαρηγορείται με τό όνομα!

Μά μέρα όμως, που καί χιόνια έφείθηκαν στα χέρια του (κάποια γιαγιά πολύτιμος και σεβαστή τα έστειλε), τότε... τότε έγένετο και ή... έ-ξο-δος του Μεσολόγγιου!

Μετα τα γυμνάσια, έκάθησαν οι άνδρες κατά γής και άρχισαν να κουβεντάζονιν. Ό λόγος ήτο περί τοκογλόφων. Τού κόσμου αί κατηγορία, αί άρα και τού κόσμου ήκούοντο αί ύβρεις.

— Ειναι όλοι ληστές, άνθρωποφύγοι, κλουθο-γοι, παληάνθρωποι.

— Όχι δά, βρέ άδερφέ. Θά ειναι κινένας κ-λός, τίμιος, ευγενής. Τι διάβολο!

— Πές μας συ κανέναν τοκογλόφο κλόιν, ευ-γενή και τίμιο!

— Να σας πώ;

— Μάλιστα να μας πής. Ξέρεις κανέναν;

— Ορίστε... ή Έδνη Τράπεζα!

Οι άνδρες τρώγαν στο μικρό μπαζελίκκι.

Είχαν αδειάσει καλά της καρβάνες των και περιμένανε την ήμελέττα που από ώρα είχαν πα-ραγγείλ'η.

— Εκείνη ή ήμελέττα! 'Ε δέν άκούς; Πού είν' ή ήμελέττα;

ΟΥΤΕ 'Σ ΤΟΝ ΥΠΝΟ;

Κοιμάμαι. Και 'στον ύπνο μου δέν βρίσκω ήνυχία! Τα βάσανα τά κομμά κ' έκει με τυραννούν! Και πότε όνειρα γλυκά, γεμάτα ευτυχία, Πότε έφιάλταις φοβερούς και πόνοους μου γεννούν!

Γιατί και μοι 'ς τον ύπνο μας να πάσχη ή καρ-

— [διά μας]

Και να μ'ι παύουν μά στιγμή ή κοσμικός φρον-

— [τίδες]

Πώς δέν κοιμάται μά στιγμή μαζί ή κ' ή συμ-

— [φορά μας]

Γιατί κ' έκει μας τυραννούν ή φρεϊτικαί έλπίδες;

— [χοήσις]

— [Θέοις]

Τόν ήθελα τόν ύπνο μου γεμάτο ήνυχία,

Νά μή δονέηται τό μωλό και όνειρα να φέρη!

— Έφθασε! Έφθασε!

— Τι έφθασε, μοιρέ παιδί μου, πού έξυμνί-σατε δώ μέσα και τό «Έφθασε»!

— Να άμέσως, κίριε, άμέσως.

Και ή ήμελέττα δέν έφαινετο.

Οι στρατιώται έστενοχωρήθησαν.

— Να πάη κανένας μέσα να τά σάσ'η. Να τί του χροιάζεται.

— Βρέ παιδιά, μή κάνετ' έτσι! Στα χέρια μας ειναι να 'οθή ή ήμελέττα γρήγορα.

— Πώς;

— Νά! Νά λέμε δλο καλά λόγια!

— Έ κ'ι έπειτα;

— Γιατί τότε κα λ ο μ ε λ ε τ α κ ι ' ε ρ χ ε τ α ι!

Και κλείσεν κ'ι το σημερινό με τόν άνεαν-τήγον τον Μιχαλάκη πάντοτε.

— Ξέρεις, Μιχάλη, γράμματα; Τόν 'ρότις προχθές ό κ'ιρ-λοχίας.

— Χαχ! Πώς δέν ξέρω; Γράμματα και γράμ-ματα!

— Αφού ξέρεις διάβασέ μου δώ τί λέει ή έ-φημερίδα.

— Ό Μιχαλάκης έπηρε την έφημερίδα εις τα γέ-ρια του και την έντυπωσε σαν να διάβαζε.

— Βρέ! του φώναζε ό λοχίας, βρέ άναποδο κορτάς π' έφημερίδα;

— Πω! Άνάποδα την έχω, κ'ιρ-λοχία!

— Δέν τό βλέπεις, βρέ στραβέ;

— Και, τό βλέπω; να με συγχωρή, μά δέν πει-ράζει. Έτσι πρέπει νάνα!

— Έτσι πρέπει νάνα!

— Να!... Ξέρεις; Είμαι ξεραβοχής και γ' αυτό!...

Την επομένη ή Μιχαλάκης, με τόν αέρα που τ' άστει τα έδωκε, έπέπεσε σε μία χονδροκο-πά μεγάλη.

— Φύγε από δώ, του φώναζε θυμώσας κάποιος δάσκαλος, είσαι πολύ χονδρός, καίμενε!

— Έγώ χ ο ν τ ρ ό ς! Έγώ είμαι χ ο ν τ ρ ό ς! διευκρινίζω ό Μιχαλάκης. Μοιρέ παιδιά, μά μι-λάτε και σεις: Χοντρός είμ' εγώ ή περσι και κόκκαλο!

— Δέν εινε εις θέαν να τόν ακολουθήσω.

— Εινε φανερόν ότι ήτην ή.

Τώρα άλλη φροντίς δέν μένει, παρά να σωθ'η.

— Η ήμερα κλίνει εις την όσιν της, αί σ'αγνά και τά σκενή έγκατελείφθησαν εις τόν δρόμον.

— Πάρετε άνάχα καταλύματα διά τρώγην και δι' άνάπαυσιν, έπειτα από διήμερον άφώνια, και τόπος άλλος δέν ήμποτε να δεχθ'η τούς ήτημένους από τόν 'Εφσον.

— Η ή διακρίνονται από μακράν τά πρώτα της κ'ιλήματα.

— Η 'Εφσος άν'αγει εις τούς έθ'ρους του 'Αν-τιχόν, άλλα τόσο δέν σημαίνει τίποτε, διότι έ-λοι της οι άνδρες εινε εις τόν πόλεμον, εις δά την πόλιν μένον αι γυναίκες μόνον, τά μικρά παιδιά και οι γέροντες, και περιμένουν όλοι εις τας πύλας τό αποτέλεσμα της μάχης.

— Αντί άγγέλου όμως, ό όποιος θά τούς έφερε την είδησιν της νίκης, βλέπουν τόν 'Αντιχόν με τόν στρατόν του.

— Σπεύδουν όλοι τρομαγμένοι εις την πόλιν, ταν-άζονται κάποιαν πανολεθρίαν εις τόν ποταμόν, και βλέπουν τούς έθ'ρους με τήν άπόγνωση των έτοιμασμένων, χωρίς να γνωρίζουν ότι έχουν έ-κ'ιπνισιν αυτών τούς ήτημένους.

— Κλαυθροί νηπίων και γυναικών κραυγαί πλη-ρούν τούς δρόμους της 'Εφσος και τού λαού ό θ'ρμος φέσκει μέγας τόν άνακτόρον του βασιλέ-ως, όποι παραμένει ή κόρη του μαχόμενου βα-σιλέως, μά έανθ'η και έλευκός πριγκιπίσας, διάσχυμος διά τό κάλλος της, ή Στρατονίκη.

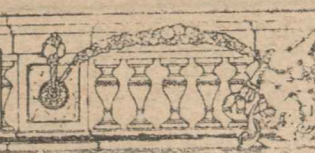
— Περικυλωμένη από γυναίκες τριτοβάνας ή κόρη του βασιλέως, προσπαθεί να δώση θάρρος εις αυτές.

— Α! βούλα της κλαίου, άλλ' αυτή με μεζίαμα τας παρηγορεί.

— Δέν εινε δυνατόν, λέγει, να ήτηθ'ημεν. Ό πατέρας μου εινε ήτητος.

— Ίδ'ε, άρχόντισσα, κατά την πεδιάδα. Μαυρί-

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΟ ΑΚΑΝΘΙΝΟΝ ΣΤΕΜΜΑ

Παιδιά άκούη, ό 'Αντίοχος, ένας φράσις πριγκι-πής, έπληρώθη εις την μεγάλην μάχην, που άν-τηγει κάτω εις την πεδιάδα.

Στήγει τα πόδια του εις τά πλευρά του ίππου και χυρ'ε να προσέγγη τό αίμα του, που ποτίζει τούς έανθ'ους στάβους, φωνάζει προς τούς άγωνι-ζόμενους στρατιώτας του:

— Θάρρος, γενναίοι μου! Την τύχην του κόσμου κρατείτε εις τά χέρια σας.

Οι στρατιώται μάχονται, άλλα ό έθ'ρος έχει την έρημν της τρικυμίας και τούς παρασύρει.

Δέν ειναι από τούς κοινούς έθ'ρους.

Δέν εινε κανένας 'Ασιάτης ήγεμιν, ούτε κανέ-νας βάρβαρος δυναστής.

Ειναι Έλλην έπίσης και έκείνος, τρομερός εις την έπίθεσιν, άκατακτών εις την ήτοιμήν, νικήτης όλων τών στρατών που τού άντετάχθη-σαν έως τώρα, εινε ό Δημήτριος ό Πολιορκητής.

— Δυστυχισμένο βασιλγ'πουλο! ούτε τό αίμα σου σταματά, ούτε τό αίμα της πληγής σου.

Τά πλευρά του ίππου ειναι κατακόκκινα. Τό αίμα του πριγκιπίος έχει αναμειχθ'η με τό αίμα τού όσου, διότι οι περσιότερες ρυθίζονται με ά-γωνίαν, την άγωνίαν που αισθάνεται ή πληγωμέ-νος έπίθετης έλάνον να χυστερ'η από τά χέρια του τό μεγαλύτερον κράτος της γής.

— Ό στρατός του φεύγει και χάνονται πολλοί από τό βλέμμα του και χάνονται άλλοι από την ζωήν. Κονιόρτες και καθμα καλοκαιρινόν πνίγουν τούς στρατιώτας και ό έθ'ρος τούς κυνηγ'η και τούς ταναεί.

— Όλα όμως τελειώνουν εις αυτόν τόν κόσμον! και αυτή ή συμφορά.

Κάποιο άγγελμα ήλθεν εις τόν νικήτην από τόν 'Ίφον ποταμόν, όποι εινε τό πεδίον της μάχης, και τό άνακοίνε τόν δρόμον.

— Ό 'Αντίοχος με τας πιστούς του βλέπει ότι ό έθ'ρος άπομακρύνεται.

Δέν εινε εις θέαν να τόν ακολουθήσω.

Εινε φανερόν ότι ήτην ή.

Τώρα άλλη φροντίς δέν μένει, παρά να σωθ'η.

— Η ήμερα κλίνει εις την όσιν της, αί σ'αγνά και τά σκενή έγκατελείφθησαν εις τόν δρόμον.

— Πάρετε άνάχα καταλύματα διά τρώγην και δι' άνάπαυσιν, έπειτα από διήμερον άφώνια, και τόπος άλλος δέν ήμποτε να δεχθ'η τούς ήτημένους από τόν 'Εφσον.

— Η ή διακρίνονται από μακράν τά πρώτα της κ'ιλήματα.

— Η 'Εφσος άν'αγει εις τούς έθ'ρους του 'Αν-τιχόν, άλλα τόσο δέν σημαίνει τίποτε, διότι έ-λοι της οι άνδρες εινε εις τόν πόλεμον, εις δά την πόλιν μένον αι γυναίκες μόνον, τά μικρά παιδιά και οι γέροντες, και περιμένουν όλοι εις τας πύλας τό αποτέλεσμα της μάχης.

— Αντί άγγέλου όμως, ό όποιος θά τούς έφερε την είδησιν της νίκης, βλέπουν τόν 'Αντιχόν με τόν στρατόν του.

— Σπεύδουν όλοι τρομαγμένοι εις την πόλιν, ταν-άζονται κάποιαν πανολεθρίαν εις τόν ποταμόν, και βλέπουν τούς έθ'ρους με τήν άπόγνωση των έτοιμασμένων, χωρίς να γνωρίζουν ότι έχουν έ-κ'ιπνισιν αυτών τούς ήτημένους.

— Κλαυθροί νηπίων και γυναικών κραυγαί πλη-ρούν τούς δρόμους της 'Εφσος και τού λαού ό θ'ρμος φέσκει μέγας τόν άνακτόρον του βασιλέ-ως, όποι παραμένει ή κόρη του μαχόμενου βα-σιλέως, μά έανθ'η και έλευκός πριγκιπίσας, διάσχυμος διά τό κάλλος της, ή Στρατονίκη.

— Περικυλωμένη από γυναίκες τριτοβάνας ή κόρη του βασιλέως, προσπαθεί να δώση θάρρος εις αυτές.

— Α! βούλα της κλαίου, άλλ' αυτή με μεζίαμα τας παρηγορεί.

— Δέν εινε δυνατόν, λέγει, να ήτηθ'ημεν. Ό πατέρας μου εινε ήτητος.

— Ίδ'ε, άρχόντισσα, κατά την πεδιάδα. Μαυρί-

ζει όλη από τούς έθ'ρους. 'Αλλοίμονον! ή πόλις μας έχάθη...

Δέν χάνονται έτσι αι πόλεις που τας υπερα-σπίζει ό Πολιορκητής.

— Άλλ' ιδού έφθασεν εις τας πύλας ό έθ'ρος.

— Πράγματι δέν εύρέθη άνθρωπος να τόν ανα-χαλίτση.

— Ό 'Αντίοχος, όφρον τούς έξηνητημένους στρα-τιώτας του, εισήλθεν εις την 'Εφσον.

Οι πρώτοι κάτοικοι έσπευσαν να τού προσφέρουν δείγματα ύποταγής.

— Άλλά έκείνος έγνώριζε καλά, ότι εάν έφέρετο ως νικήτης, θά έπαίξε κοιμωρίαν μικροτέρην της συμφοράς που έπαθε.

— Δέν ήθελε ύποταγήν, ειπεν εις τούς πρώτους άρχοντας, οι όποιοι παρουσιάσθησαν ένόπιόν του. Κατάλυμα μόνον διά τούς στρατιώτας μου και βάλαμον διά την πληγήν μου.

— Ιδού αι οικίαι μας διά τούς άνδρας σου και τό άνακτόρον διά την νοσηλείαν σου, άπήνησαν έκείναι.

— Τό άνακτόρον είν' έρημον, αφού οι βασιλείς του λείπουν.

— Έρημον δέν ήμποτε να εινε τό μέρος, ό-που μένει ή Στρατονίκη.

— Ηκούσα, ότι έφυγεν εις τας 'Αθήνας ή κόρη του βασιλέως.

— Επερίμενε την νίκην του πατρός της, άλλ' αφού θέλουν αι θεοί, θά νοσηλασθ'η τόν έθ'ρόν της.

— Θά ήτο άρεσπός εκ μέρους μου να τό ζητή-σω, ίσως και επικίνδυνον.

Οι άξιωματικοί του όμως έπέμεναν, διότι τό αίμα της πληγής του δέν είχε σταματήσει.

— Επί τέλους, σύμφωνα με τό δικαίον του πολέ-μου, ό 'Αντίοχος έδικαιούτο να κέρη εις την 'Ε-φσον, ότι έπαθεν αυτός εις τό στρατόπεδον.

— Άλλά τόν συνεκράτει μία συμβουλή, την όποιαν τού ειχε ήσας: ή πατήρ του, όταν έφευγε διά τόν πόλεμον.

— Άν νικήσ'η, τού ειπεν ό γέρον Σάλευκος, και κατακτήσ'η πόλεις έθ'ρικές, έθ'ρικήν, ότι εινε 'Ελληνικήν αυτήν αι πόλεις και μά τά έ-δικήσ'η. Έγ'ε υπ' όσιν σου κ'ιρήν, ότι αν κατα-στρέψ'ης μίαν πόλιν, δέν την κατακτή.

Πολύ περισσότερο αφού δέν ήτο νικήτης, άλλα τού ειχε ήσας: ή πατήρ του, όταν έφευγε διά τόν πόλεμον.

— Άν νικήσ'η, τού ειπεν ό γέρον Σάλευκος, και κατακτήσ'η πόλεις έθ'ρικές, έθ'ρικήν, ότι εινε 'Ελληνικήν αυτήν αι πόλεις και μά τά έ-δικήσ'η. Έγ'ε υπ' όσιν σου κ'ιρήν, ότι αν κατα-στρέψ'ης μίαν πόλιν, δέν την κατακτή.

Πολύ περισσότερο αφού δέν ήτο νικήτης, άλλα τού ειχε ήσας: ή πατήρ του, όταν έφευγε διά τόν πόλεμον.

— Άν νικήσ'η, τού ειπεν ό γέρον Σάλευκος, και κατακτήσ'η πόλεις έθ'ρικές, έθ'ρικήν, ότι εινε 'Ελληνικήν αυτήν αι πόλεις και μά τά έ-δικήσ'η. Έγ'ε υπ' όσιν σου κ'ιρήν, ότι αν κατα-στρέψ'ης μίαν πόλιν, δέν την κατακτή.

Πολύ περισσότερο αφού δέν ήτο νικήτης, άλλα τού ειχε ήσας: ή πατήρ του, όταν έφευγε διά τόν πόλεμον.

— Άν νικήσ'η, τού ειπεν ό γέρον Σάλευκος, και κατακτήσ'η πόλεις έθ'ρικές, έθ'ρικήν, ότι εινε 'Ελληνικήν αυτήν αι πόλεις και μά τά έ-δικήσ'η. Έγ'ε υπ' όσιν σου κ'ιρήν, ότι αν κατα-στρέψ'ης μίαν πόλιν, δέν την κατακτή.

Πολύ περισσότερο αφού δέν ήτο νικήτης, άλλα τού ειχε ήσας: ή πατήρ του, όταν έφευγε διά τόν πόλεμον.

— Άν νικήσ'η, τού ειπεν ό γέρον Σάλευκος, και κατα

Η μέρις της στιγμής εκείνης πανίσχυρος κόρη του μεγάλου νικητού εφέρετο αιχμάλωτος ενώπιον των εχθρών της και έβλεπε ή ψυχή της συνετρίβετο υπό τὰ έρεπτα του πατρικού θρόνου, δέν ήξευρε τι έμελλε ν' ακούσει από τή χείλη του στρατηγού εκείνου, ό οποίος εβρίσκατο ενώπιόν της και άντεπροσώπευε τόν βασιλέα της Συρίας.

—Κανένα κίνδυνον δέν διατρέχει ή άρχόντισσα, της είπε ο Φίλιππος άμέσως.

—Στρατηγέ, άπνιγξεν εκείνη, ό κίνδυνος δέν με έγδιαφέρει τόσο, όσον ή άγωνία μου νά μάθω τι άπέγινεν ο πατήρ μου και ό γέρον βασιλεύς ο πάππος μου.

—Ζούν, είπεν ο στρατηγός, άλλ' ή πληροφόρησή μου δέν έχει πολλήν, άξίαν. Είς τόν πόλεμον και ο πλέον φιλαλήθης γίνεσαι φειδωλές εν άγνοίᾳ του. Είς μίαν πανήγυριν θανάτου, ποιος ήμπορεί νά βεβαιώσει άν ή ή άν άπέθανεν είς άνθρωπος; Μέχρι τούδε πιστεύω ότι ζούν, αλλά δέν ή ήμπορείς τίποτε νά έλπίσῃς ότι έρρονεύθουν.

—Είπε σκληρός ο λόγος σου.

—Όπως είνε σκληρά και ή άλλητα.

—Αν έρρονεύοντο, θά τό έμάνθανες.

—Όμολογώ ότι δέν έλαβα αὐτήν τήν είδήσιν, καίτοι έχω υποσχεθῆ λίτραι χυσοῦ είς έκείνον ποῦ θά μού τήν έφερε.

—Θά έδωδα διπλάσια άγῶ είς έκείνον ποῦ θά μού άνήγγελε τήν σωτηρίαν του.

—Δίετι κανείς, άρχόντισσα, όταν έχω.

—Μέχρι της στιγμής δέν έστερήθην, στρατηγέ. Τό άντίθετον πιστεύω. Αφοῦ βλέπεις τούς εχθρούς έντός του οίκου σου, ώφείλεις νά ένονίγης ότι δέν διαθέσεις πλέον οὐδέ τήν λευκήν σου σάκκην, ή οποία άνήκει είς τούς νικητάς.

—Ένόμίζα ότι έμιλῶ με Έλληνα, αλλά άκούω βαρβάρου λέξεις.

—Έχε θάρρος. "Αν και άνηκής είς ήμᾶς, ήμεις έχομεν έντολήν νά σε σεβασθώμεν.

—Αὐτός ποῦ έδωκε τήν έντολήν ώφείλει νά τήν συμπληρώσῃ.

—Αγλαή!

—Όφείλει νά υποδείξῃ είς τούς στρατηγούς του, ότι ή θύρις κατά τόν γυναικῶν δέν είνε άνδρική πράξις.

—Έκαμε κάτι περισσότερον: Διέταξε νά σε σεβασθώμεν και τούς άνδρας.

—Όστε οἱ τόν παρακούσεις.

—Σε σεβόμαι, άρχόντισσα, άλλ' όταν ή έρωτάς, δέν ήμπορώ νά λέγω φεύδῃ. "Ο, τι είπα δέν είνε δόρις, είνε ή αλήθεια.

—Τούλάχιστον διαδέχομαι τήν κλινήν μου, δια ν' άποσυρθῶ.

—Όστε αὐτήν, άρχόντισσα; Η κλινή σου είνε κατελυμένη.

—Μά τούς θεούς, οί Μηδοί υπήρξαν ευγενέστεροι από σε. Ποῦ ήκούσθῃς ποτέ άνδρες υπερίσταναι νά καταλάβουν ένα παραθεντικό κοίτηνα;

—Η τύχη έπαισεν, ότι ήμεις.

—Όσοδήποτε και άν κοιμάται επ' αὐτῆς, είπέ του ότι είνε βάνυσες.

—Άρχόντισσα, μετρίλας τήν γλώσσάν σου, διότι δέν γνωρίζεις ποῦ είνε ο σεπτεριστής της κλινῆς σου.

—Όστις και άν ήν, άδιαφορῶ. Η πράξις του είνε άποτροπαία.

—Δέν σοῦ είπαν λοιπόν οί δοῦλοι σου, ότι ο πληρωμένος βασιλεύς νουθετεύεται είς τόν κοιτώνά σου;

—Γήρχαν φάλακροι πολλοί είς τό άνάκτορον, δια νά σε άπαλλάξουν από αὐτήν τήν βανυσσό-

τητα.

Δέν υπήρχαν όμως καιρός είς τήν διάθεσίν μας.

—Έλπίζω ότι ο εγγονός σου άρχηγός θά εἴρῃ τόν θάνατον έπάνω είς τήν στρωμνήν ποῦ έδεσώ- λωσες.

—Μά τούς θεούς τοῦ Σκότους, όταν έλγουν αὐτό ποῦ λέγεις, δέν θά άρχουν οὔτε σε είς τήν ζωήν, είπεν ο Φίλιππος με τήν όρμήν άνηλιπμένου άνθρώπου και διεσκέλασε τόν φάλακρον με ρήματα βιαστικά.

—Ας σε άκούσουν οί έχθρικοί θεοί. Μά προ- θυμιάν θά προσέφερα τήν ζωήν μου, δια νά γαθή από τήν γῆν ο μόνος βλαστός τοῦ άμαρτωλοῦ Σε- λεύκου. Τότε τό κράτος του θά έμεινεν όρρανόν και ο ίδιός μου οίκος θά έδασκαίετο της Ασίας έλης και της λοιπῆς Ελλάδος. Ας σε άκούσουν οί έχθρικοί θεοί και άς άποθάνω έγώ.

—Γνωρίζεις τόν Άντίοχον;

—Εὐτυχῆς θά ήμαι νά τόν γνωρίζω αὐτόν νεκρόν.

—Οί θεοί δέν προσέχουν είς τόν κακῶν άν-θρώπων τάς δεήσεις.

—Οί θεοί θά κάμουν, ότι είνε δικαίον. Μόνον οἱ καί οί συμπατριῶταί σου μάς άδικούν.

—Η γλώσσά σου δέν άρμέζει είς γυναικα και μάστιγα αιχμάλωτου.

—Θά έπροτίμω, παρά νά άκούω συμβουλές, νά με άφήσῃς μόνην νά θρηνησω τήν μεταβολήν της τύχης μου.

—Αὐτό ήθελα μόνον νά γνωρίζῃς: ότι είς αιχ- μάλωτον τοῦ βασιλέως της Συρίας. Τώρα δύναται ν' άπέλθῃς.

(Η συνέχεια είς τό φύλλον της Πέμπτης)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

28

—Σοῦ λέγω, οὔτε τόν έσκέψθην.

—Τι σημαίνει; Ένεργεῖς, αὐθόνη, χωρίς νά τό σκεψῇς και χωρίς βεβαίως νά τό ένοήγῃς, υπέρ τηςπραγματικοποιήσεως τῶν όσων είπεν ο χρηστής.

—Πῶς είναι δυνατόν αὐτό;

—Τι είπες, κυρίε μου, ή Αφροδίτη; ότι θ' αγαπηθῶ από τόν θελικόν βασιλέα της Αἰθιοπίας και θά τόν θεραπεύσω από τόν πρῶτον έρωτά του, τόν άμαρτωλόν. Αλλά δια ν' αγαπηθῶ από σε, ο βασιλεύς, έως χρειάζεται νά μείνω περισσότερον πλησίον σου, πολύ πλησίον σου, έντός τῶν ανακτόρων.

—Αν έγνωρίζα ότι ήδύνατο τοῦτο νά συμβῇ, πιστεύω με, θά σ' έξεδίωκα άμέσως.

—Αὐτό, αὐθόνη μου, πρέπει νά πράξῃς.

—Διά νά στείλω ένα κίνδυνον είς τήν Πρώ;

—Δύναται νά μή έπιστρέψῃ πλέον είς τόν ναόν της Αφροδίτης.

—Αλλά;

—Ν' ακολουθήσω τόν Απόλλωνα μου, ένα παλαιόν και προσφιλή μου θεοστήν, ο οποίος με περιμένει νά φύγωμεν μακράν τῶν καταραμένων τόπων τῶν καί ήνωμένοι δια παντός νά ζήσωμεν μαζί τήν εὐτυχῆ ζωήν, τήν ποῖαν άνερωπο- λήσαμεν πρό χρόνον.

—Και ο έρασμός σου οὗτος;

—Είμαι είς νέος κάλλους θελικού.

—Εβρίσκαται εἰς τήν Σητόν;

—Κατάγεται έκείθεν, άλλ' είναι σήμεραν είς Αἰθιοπία.

—Πῶς τοῦτο;

—Απελπίσθεις ότι θά ή έπανόγῃ, κατέφυγεν έδῶ. Είμαι μεγάλη ιστορία, ή οποία θά πλήξῃ τόν αὐθόνην μου, αφοῦ δέν τόν ένοιάζει.

—Ο Λεάνδρος ήνοίξε τήν θύραν και διέταξε νά προσέλθῃ αὐθόνη ο Κλειτός.

—Γνωρίζεις ποῦ διαμένει; ήρωτης τήν Σάν-θην.

—Ο Κλειτός γνωρίζει καλύτερον έμποδ. Μά πούήγαν απόθε κατά τήνχην είς τόν οίκόν του.

—Και έμαθες έως ο έρασμός σου ότι σε μετα-φερα έγώ εκ του ναοῦ έδῶ;

—Τά εδικαιολόγησα όλα, κυρίε μου, και δύνα-σαι νά πεισθῇς υπό τοῦ Κλειτοῦ.

Τήν στιγμήν έκείνην είσῆλθεν ο θεράπων.

—Ο Λεάνδρος τόν υπέβαλεν είς έρωτήσεις και ήκουσε παρ' αὐτοῦ επαναληφθενομένην τήν ιστο-ρίαν, τήν ποῖαν διηγήθη πρός τόν έραστήν της ή Σάνθην.

—Εσκέψθῃ επ' ολίγον και έπειτα τοῦ είπε νά σπεύσῃ νά διηγήσῃ πρός αὐτοῦ τόν έραστήν της κόρης.

Μετ' ολίγον ο θεράπων και ο Χάρης είσῆλθον-το είς τόν φάλακρον τῶν βασιλικῶν.

—Η κόρη αὐτή ισχυρίζεται ότι αγαπήσθε πρό πολλοῦ, είπεν ο Λεάνδρος πρός τόν φίλον της Σανθῆς.

—Είμαι άληθές, αὐθόνη, άπνιγξεν ο Χάρης ένθουσιωδώς.

—Και ότι θέλεις νά ζήστε μαζί, μακράν τῶν τόπων τούτων.

—Όπουδήποτε, και είς τήν έρημον άκμήν.

—Ακουσε, νέε μου, λοιπόν! Έντός ολίγης ώ-ρας, είς τόν λιμένα της Αἰθιοπίας θά σε περιμένῃ πλοῖον άσφαλές με άλκίμους κοπιηλάτας. Θά δώσω έγώ διαταγᾶς και τό πλοῖον τοῦτο θά σε εδω-γήσῃ μακράν, πολύ μακράν και εκεί θά εκλέξετε οἱ δύο τόν τόπον της διαμονῆς σας. Ίδού και τό βα- λάντιον αὐτό, πλήρες καθαροῦ χρυσοῦ. Λάβε το, και χρησιμοποίησε τό περιττόμενον του πρός έ-θραίωσιν της εὐτυχίας σας.

—Ο Χάρης έγνωπίζετο και έπῆλθε τήν χεῖρα τοῦ βασιλέως, ήτις τοῦ προσέφερε κατ' έκείνην τήν στιγμήν πλήρην πραγματικῆς τήν εὐτυχίαν.

—Αλλά ή Σανθή, συνηθῆ επί πολύ, ήρχισε νά κλαίῃ άποπνίχως.

—Ο Χάρης δέν ένοῖε τίποτε.

—Τήν επήλθειαν ενώπιον τοῦ βασιλέως, και κρα- τῶν τήν χεῖρά της, ήρώτης με άπορίαν:

—Κλαίεις;

—Έκείνη δέν άπνιγχε.

—Μά τούς θεούς, είπαι μυστήριον. Αὐτεῖσαι, διότι φεύγοντες μαζί;

—Ο Λεάνδρος δέν κατέφθινε νά συγκρατήσῃ, τοῦ μετρίασά του, μόνος αὐτός γνωρίζων τόν θαυρόν τῆς Σανθῆς.

—Φοβόμην! άπνιγξεν έκείνη, εν μέσῳ τῶν δακρύων, πρός τόν έραστήν της.

—Τι δύνασαι πλησίον μου νά φοβήθῃς;

—Τήν Αφροδίτην.

—Πρό μικροῦ μού έλεγες τ' αντίθετα.

—Δέν σοῦ τό είπα όλα.

—Γάργουν λοιπόν και μυστικά;

—Η Αφροδίτη δια τό μάντιος εὐλοοῦσιν έρχο- μήσιν, ότι δέν είνε δυνατόν ήμεις νά ενώθωμεν, άλλ' ότι ή Μοῖρα με πρόοις δι' άλλον.

—Ας τήν Μοῖραν και τήν Αφροδίτην, όταν ή εὐτυχία σου προσμετρίδῃ.

—Τάχα εβρίσκαται πλησίον σου ή εὐτυχία;

—Σανθή, ληστειάζεις τούς έρρους και τούς λε- γους σου.

—Φοβόμην μόνον τήν θεάν.

—Εγώ αναλαμβάνω τήν εὐθύνην. Αφοῦ ή Μοῖρα με πρόοις δι' άλλον, θά γίνῃ τό θέλη- μα αὐτῆς. Ημεις δέν είνε δυνατόν νά τό έμπο- δίσωμεν. Ας υποταχθώμεν τώρα είς τά γεγονότα. Επὶς έρχονται, και έκείνη, θά φροντίσῃ δια σε.

—Πολύ φρονίμως έμειλε ο έρασμός σου, είπεν ο Λεάνδρος πρός τήν Σανθῆν.

—Και έπειδή άμείποτερῳ εὐχίτησαν, ο βασιλεύς έ- στράφη πρός τόν Κλειτόν.

—Ανάλαβε σύ, τοῦ είπε, νά τούς διηγήσῃς είς τό πλοῖον, τό ποῖον περιμένει είς τόν λιμένα. Μετάδωσε είς τόν κυβερνήτην αὐτοῦ τάς διατα- γάς, τάς ποῖας γνωρίζεις, έπιβίβασε τούς δύο τούτους εὐτυχείς, και έξασφαλίσου ότι θά διη- γηθῶν μακράν, πολύ μακράν, είς τόν τόπον, τί ποῖον θά εκλέξουν.

Περὶ τήν μεσημέριαν της αὐτῆς ήμέρας, εν πλοῖον, με δύο εἰρᾶς κοπιηλάτων και με λευ- κά ιστία, απέπλευσεν εκ τοῦ λιμένος της Αἰθιοπίας.

Εβρίσκοντο επ' αὐτοῦ ο Χάρης και ή Σανθή, έ- δηγούμενοι μακράν της Αἰθιοπίας, και πρό πάντων μακράν της Σητόν.

—Ο Λεάνδρος άνεκονέβη, όταν ήκουσε τήν ά- ναχώρησίν του.

—Αί διαταγαί του πρός τόν πλοίαρχον ήσαν σα- φεῖς και είχε πλήρη πεισθίχον ότι θά έπαρρο- σθῶν κανονικῶς.

—Ηδῶ ήτο ελεύθερος από παντός κινδύνου.

—Τὴν Αφροδίτην.

(Η συνέχεια είς τό φύλλον της Πέμπτης)

ΜΙΑ ΑΝΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΟΡΟΣ

ΑΛΛΑΙ ΔΙΗΛΘΟΝ ΗΜΕΡΑΣ ΟΔΟΚΛΗΡΟΥΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗΝ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΟΡΟΥΣ

«Διά νά ανέλθῃ κανείς εκ τοῦ Σαμονίε εκ τό Λευκόν όρος—δηγείται ή Γαλλία Κυρία Ρισσά— βαδίζει πρός δυσμάς επί δεκαπέντε ώρας. Η πο- ρεία αὐτή διαρκεί δύο ήμέρας, διότι οί οδοιπόροι, κομωμένοι εκ της άναβάσεως, αναγκάζονται νά σπαταήσουν μετά έπίστροφον πορείαν. Είς ήρος 300 μέτρων ευρίσκουν καλήν εκ ξύλων, σχημα- τό, Ελβετικού, είς τήν ποῖαν διερχονται τήν πρῶτην τόν νύκτα.

Ανα νά φθάσῃ κανείς εκ τοῦ Σαμονίε είς τούς Μεγάλους Μύλους, πρέπει νά βαδίσῃ πάντοτε δεξιᾷ τοῦ μέρους, ὅ ποῖον ονομάζεται Αι- ζιμηρός Λίθος, και κατοπιν ν' ανέλθῃ τόν πα- ρωπῶν αὐτῶν ποταμόν. Ο Γάβριος Βαλμά, όστις άνήλθε πρός τό Λευκόν όρος τήν 6 Αὐγούστου τοῦ 1786, δέν διηλθεν εκ τοῦ μέρους τούτου, άλλ' είχε λάβει άλλην διεύθυνσιν ανατολικῶς, από τό μέρος, έκείνο, τό ποῖον καλεῖται Πλευριζόν. Τό όρος τοῦτο είναι μία προέκτασις ή ποῖα υφίσταται μεταξύ δύο παγετόνων, τοῦ Μπουσσόν πρός τ' άρι- στερά και τοῦ Τακονά πρός τά δεξιά. Η οδός όμως αὐτή φαίνεται ότι είναι άνομαλοτέρα. Διά τοῦτο συνήθως αναβαίνουν δια της άλλης. Ταύτην ηκολούθησα και έγώ. Εξέκλινσα τήν ἄνη πο- ρείαν ώσαν κα μετά παρέλκον δύο ώρών, εγγεμύ- πια είς τήν εὐλοκαλήν τῶν Πυραμίδων. Έπει- τα ή πρός τά άνω πορεία μου έγινε δια δρομίσκων έλασσοῦ, λίαν άνομαλόν και πλήρως γλῶσς ήλαιοητοσύνης. Μετά τινος ώρας ευρέθην είς τόν «Υψηλόν λόφον». Επρωχώρησα τότε δια τινος διά- δου χωρίζοντος τούς δύο παγετόνας. Τήν διόδον αὐτήν έπρεπε ν' ανέλθῃ ταχέως, διότι τό κα α- ιζον ολίσθημα είς τό μέρος τοῦτο, όρος, και είς άλλα πολλά μέρη, θά με έφεραν...είς τήν αἰωνίω- τητα. Σταθῆν δια νά φάγω και κατοπιν ήρχισα κατερχομένη πρός τόν παγετόνα τοῦ Μπουσσόν. Ο Σοῦρ περιεγραφε τήν κατάβασιν ταύτην πρός ένός αἰῶνος, οί δυσκόλιν και επικίνδυνον. Καί πράγματι διήλθα φάσγας βαθείας και άνομαλούς. Πο- λῶς έπρεπε νά διέσχῃμαι επί γεφυρῶν, τάς ό- πας απέτελλον οί πάγοι και κάτωθεν τῶν όπατων ήτο ή θάλασσα.

Αφοῦ παρέκαμνε τόσους κινδύνους έυέλυσά τέλος είς τό όροσίδιον τοῦ Λευκοῦ Όρους, δη- λαδή είς μίαν έρημον εκ πάσων, είς τήν ποῖαν εὐνοῖται οί παγετόνες Μπουσσόν και Τακονά. Καί ίδού έγώ είς τό τέμα τοῦ ταξιδίου μου.

Αφοῦ διετρεξε όλην τήν μονοσκεπή έκτασιν, ήρχισα νά κατερχομαι. Τώρα οί κίνδυνοι ήσαν μεγαλείτεροι, διότι τό έδαφος ολίσθαιεν υπό τῶν πόδας μου, μεγάλα δέ τεμάχια πάγου άπε- σπῶντο κατά τήν διάβασιν μου και κατέπιπτον μετά παύσης. Εὐτυχῶς όμως όταν ήρχισα νά κατερχομαι ολόκληρον λόφον εκ πάγου, εἰς όλαν τόν πλεονόν τοῦ όρους, έγώ ήμουν είς τήν διόδον τοῦ Αιζιμηροῦ Λίθου, δηλαδή είς μέ- ρος ασφαλές.

Τέλος έπαυσεν ή καταιγίς και τότε εξηκολού- ησα τήν καθόδον. Μετά τινος ώρας δε, ευρέθην είς τό μέρος από τό ποῖον είχα εκινήσει, έντε- λος άβύβης, αλλά πολύ κορυφαμένη.

ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Έκαμα ένα ταξίδιον είς τούς Μοῖ πρό δεκαετοῦ μηνῶν, γκαίρε ή Γαλλία Κυρία Γαβριέλλα Βαρ- σά. Ανεχωρήσαμεν εκ τοῦ δικτοῦ μέρους τοῦ Ἀννῆν δια νά φθάσωμεν είς τό Ραντέ. Είμεθα τέσσαρες. Η κόρησά δε Πολάν, ο άνεμῖός της Φουγκζιόζ, δε Πολάν, έγώ και ο σκύλος μου. Έως μακρόθεν τοῦ Ἀννῆν, ο Λεμπαζού, είχε συνενηθῇ με τούς άρχηγούς τῶν αγρίων δια τήν υποδοχήν, τήν ποῖαν θά μάς έκαμναι.

Τά πρῶτα είκοσι χιλιόμετρα τά διετρεξαμεν επ' αμάξης μέχρι της περιού, τοῦ δάσους. Φο- ρεῖα βαταζόμενα επ' άνθρώπων, Είνα πολυ εύα- νέμενον εκεί. Λαμβάνω θέσιν είς τό φορεῖον, δια τό ποῖον θά φροντίσῃ τόν ταξιδιόν. Πεντή- κοντα ίθαγενεῖς χρησιμοποιούν ως έμπροσθοφυλακή.

Εισερχόμεθα τώρα είς τό τροπικόν δάσος. Είνα ή πρώτη φορά κατ' ήν βλέπω τοιοῦτον θέαμα και αισθανομαι έλαφρῶν αγρίων. Δένδρα υπερύψη- τα καλύπτουν ένα κόσμον ολόκληρον εκ φυτῶν και άνθῶν. Τίποτε δέν άκούεται είς τό δάσος, τοῖ ποῖον περιλείπει τόσην ζωήν. Πολλάκις όμως βλέπομεν τήν ελάφον, τίς ρουν και έλεφάντων. Οί έλέφαντες, οἵτινες διέχονται κατ' άγέλης, σημα- τίζουν δρομίσκους, τούς μόνους εν τῷ δάσει.

Περὶ τό έσπέρας έφθάσαμεν είς ένα ποταμόν, όστις φαίνεται άδιάφορος. Πρέπει εν τούτοις νά στενωώμεν, διότι φθάσει ή νύξ. Τινες εκ τῶν άν-θρώπων μας ορίσονται είς τό έδαφος δια νά εἴρουν μίαν διαβρίαν. Τούς παρακολούθουμεν πλησίον ά- γωνίας από της οχθῆς. Οί ιπποὶ χάνουν τό βήμα των. Ο Λεμπαζού φαίνεται ο ισχυρ έσπερος εξ όλων και τούς δεικνύει τόν τρόπον κατ' όν θά μεταφε- ρουν τό φορεῖον. Οφείλουν νά τό κρατοῦν όσα τό δυνατόν υψηλότερα, χωρίς οὐδόλως νά τους

Η γ. Ρισσά είς τό γυ- νωπικόν όροσίδιον, τό επί της κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ Όρους.

Η γ. Ρισσά άνερχομένη τό όρος δια μέσου τῶν παγετόνων.

Η γ. Ρισσά άνερχομένη τό όρος δια μέσου τῶν παγετόνων.

άνησχη τό βάθος τοῦ ύδατος. Επὶ τῶν όμων! διατάσσει ο Λεμπαζού.

Εὐτυχῶς οί σταθμοὶ είναι πλησίον. Διμετρίναμεν τήν νύκτα έκείνην είς τό δάσος, είς μίαν οἰζάν έγχορίον ρυθμό. Τήν έκαμαν οί άνθρώποι μας είς ήρος τέσσαρων μετῶν υπέρ το έδαφος, ένα μη ύπαρχῃ φόβος εκ τῶν τίγρεων. Δέν έχει οὔτε

Επὶ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἀννῆν, υπα- ρχουν μονοδία, τάς ποῖας κανονίσαμεν δια μίας μόνον κώτης, μεταφέροντες τάς τα- ξιδιώτας από της μίας οχθῆς είς τήν άλλην, ως φαίνεται είς τήν αὐτοεικόνην. Οί ίθαγενεῖς διερχο- νται τόν ποταμόν καλύπτοντες τήν πο- ρείαν (τήν ποῖαν παριστά ή κάτω εἰ- κὼν), διηλθεν ένα ποταμόν επί ποτα- μῶν, διηλθεν από Ἀννῆν.

Επὶ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἀννῆν, υπα- ρχουν μονοδία, τάς ποῖας κανονίσαμεν δια μίας μόνον κώτης, μεταφέροντες τάς τα- ξιδιώτας από της μίας οχθῆς είς τήν άλλην, ως φαίνεται είς τήν αὐτοεικόνην. Οί ίθαγενεῖς διερχο- νται τόν ποταμόν καλύπτοντες τήν πο- ρείαν (τήν ποῖαν παριστά ή κάτω εἰ- κὼν), διηλθεν ένα ποταμόν επί ποτα- μῶν, διηλθεν από Ἀννῆν.

Επὶ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἀννῆν, υπα- ρχουν μονοδία, τάς ποῖας κανονίσαμεν δια μίας μόνον κώτης, μεταφέροντες τάς τα- ξιδιώτας από της μίας οχθῆς είς τήν άλλην, ως φαίνεται είς τήν αὐτοεικόνην. Οί ίθαγενεῖς διερχο- νται τόν ποταμόν καλύπτοντες τήν πο- ρείαν (τήν ποῖαν παριστά ή κάτω εἰ- κὼν), διηλθεν ένα ποταμόν επί ποτα- μῶν, διηλθεν από Ἀννῆν.

Επὶ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἀννῆν, υπα- ρχουν μονοδία, τάς ποῖας κανονίσαμεν δια μίας μόνον κώτης, μεταφέροντες τάς τα- ξιδιώτας από της μίας οχθῆς είς τήν άλλην, ως φαίνεται είς τήν αὐτοεικόνην. Οί ίθαγενεῖς διερχο- νται τόν ποταμόν καλύπτοντες τήν πο- ρείαν (τήν ποῖαν παριστά ή κάτω εἰ- κὼν), διηλθεν ένα ποταμόν επί ποτα- μῶν, διηλθεν από Ἀννῆν.

Επὶ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἀννῆν, υπα- ρχουν μονοδία, τάς ποῖας κανονίσαμεν δια μίας μόνον κώτης, μεταφέροντες τάς τα- ξιδιώτας από της μίας οχθῆς είς τήν άλλην, ως φαίνεται είς τήν αὐτοεικόνην. Οί ίθαγενεῖς διερχο- νται τόν ποταμόν καλύπτοντες τήν πο- ρείαν (τήν ποῖαν παριστά ή κάτω εἰ- κὼν), διηλθεν ένα ποταμόν επί ποτα- μῶν, διηλθεν από Ἀννῆν.

Επὶ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἀννῆν, υπα- ρχουν μονοδία, τάς ποῖας κανονίσαμεν δια μίας μόνον κώτης, μεταφέροντες τάς τα- ξιδιώτας από της μίας οχθῆς είς τήν άλλην, ως φαίνεται είς τήν αὐτοεικόνην. Οί ίθαγενεῖς διερχο- νται τόν ποταμόν καλύπτοντες τήν πο- ρείαν (τήν ποῖαν παριστά ή κάτω εἰ- κὼν), διηλθεν ένα ποταμόν επί ποτα- μῶν, διηλθεν από Ἀννῆν.

Επὶ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἀννῆν, υπα- ρχουν μονοδία, τάς ποῖας κανονίσαμεν δια μίας μόνον κώτης, μεταφέροντες τάς τα- ξιδιώτας από της μίας οχθῆς είς τήν άλλην, ως φαίνεται είς τήν αὐτοεικόνην. Οί ίθαγενεῖς διερχο- νται τόν ποταμόν καλύπτοντες τήν πο- ρείαν (τήν ποῖαν παριστά ή κάτω εἰ- κὼν), διηλθεν ένα ποταμόν επί ποτα- μῶν, διηλθεν από Ἀννῆν.

Επὶ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἀννῆν, υπα- ρχουν μονοδία, τάς ποῖας κανονίσαμεν δια μίας μόνον κώτης, μεταφέροντες τάς τα- ξιδιώτας από της μίας οχθῆς είς τήν άλλην, ως φαίνεται είς τήν αὐτοεικόνην. Οί ίθαγενεῖς διερχο- νται τόν ποταμόν καλύπτοντες τήν πο- ρείαν (τήν ποῖαν παριστά ή κάτω εἰ- κὼν), διηλθεν ένα ποταμόν επί ποτα- μῶν, διηλθεν από Ἀννῆν.

Επὶ τῶν ποταμῶν τοῦ Ἀννῆν, υπα- ρχουν μονοδία, τάς ποῖας κανονίσαμεν δια μίας μόνον κώτης, μεταφέροντες τάς τα- ξιδιώτας από της μίας οχθῆς είς τήν άλλην, ως φαίνεται είς τήν αὐτοεικόνην. Οί ίθαγενεῖς διερχο- νται τόν ποταμόν καλύπτοντες τήν πο- ρείαν (τήν ποῖαν παριστά ή κάτω εἰ- κὼν), διηλθεν ένα ποταμόν επί ποτα- μῶν, διηλθεν από Ἀννῆν.

δοι τῶν δένδρων της μίας και της άλλης οχθῆς διασταυροῦνται, αποτελοῦντες εν πρσίονιν λίανον, επί τοῦ ποῖου περιφέρονται πύθνοι. Αἰφνης οί άνθρώποι μας ορίσονται είς τό έδαφος. Τό έδαφος έ- γινε τόσον όρηματόν, ώστε εἶναι άδύνατον ο πρός τά πρόσω πλοῦς. Ε, τούτοις οί Ἀννῆνται πα- λαίον δεξιότατα, άφίνοντες όμως κραγῶς τρώχον.

Τό έσπέρας έκείνο δια πρώτην φοράν συναντή- μεν τούς Μοῖ. Ἦλθον, πολλοί είς, προσπέντησιν μας. Ίδού αὐτοί διεσκορπισμένοι κατά μήκος τοῦ

ποταμοῦ. Ίδού και ή οἰκία τήν ο- ποῖαν μάς προσητοίμασαν. Τρώγον κατ' ήμενον πέρις τοῦ ποῖου. Πρέπει πρῶτον νά χορέσων τήν πείνιν των και έπειτα ν' άσολήθωιν δι' ήμᾶς. Τίς οἶον με τάς χεῖρας τήν οὐράν. Ομοιάζουν πρός πυθνίθους μάλλον ή πρός άνδρούς. Μετά τό πέρας τῶν δεύων τῶν έδεξαν μέγα ένδια- φέρον δι' ήμᾶς. Τό σκοτός δέν τούς αποθαλρύνει. Θέλουν νά ικανοποιή- σουν τήν περιέργειαν των και εἴ- χονται νά μάς, ίδουν. Όταν επήγα- μεν ν' αναταίθωμεν, περιετριγύ- ρουν τήν καλύβην, οὔτως ώστε μάς ήτο άδύνατον νά άνάψωμεν φῶς.

Οί Μοῖ είναι ίθαγενεῖς. Ἀναμύ- ται κατοικοῦντες τό έσπεριζόν με- γάλων δάσους. Τό όνομά των είς τήν Ἀνναμικήν γλώσσαν σημαίνει «ά- γριος» και εἶνε άξίον τοῦ όνόματός αὐτοῦ όλαί αἱ φυλαί αὐτῶν και αἱ πλέον πολιτισμένοι. Δέν πρέπει οὐ- πόθεν αστείαζεμεν με τούς Ἀνναμίτας, οί ποῖοι άστεία- ζουναι τούς Μο

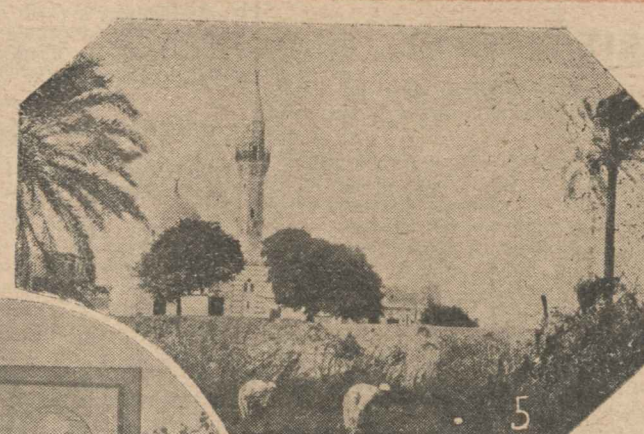
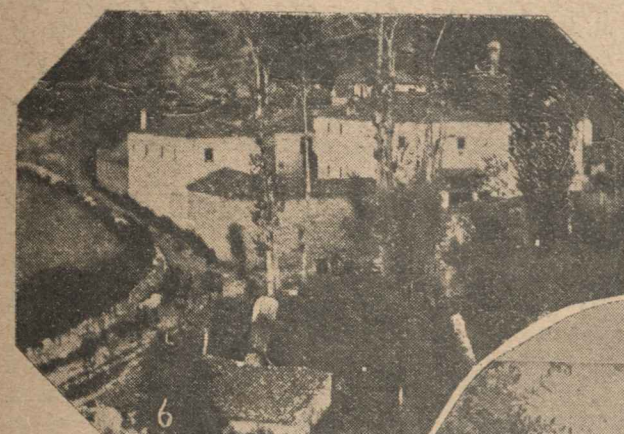
ΝΕΜΕΑ.—Ο Σιδηροδρομικός σταθμός.
(Φωτ. "Ελλάς").

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Εκδρομή Ρεθυμνίων.
(Αποστ. Εδού. Ζουρπάκης, ἐκ Ρεθύμνου).

ΧΑΝΙΑ.—Τὸ μέγαρον τῶν Δικαστηρίων
καὶ τῆς Κυβερνήσεως.

ΠΑΛΛΙΟΧΩΡΙΟΝ (Γέφυρας).—Κατοικοὶ διασκεδάζοντες ἐν ἐξοχῇ. (Αποστ. Γεώργ. Μ. Δαρμάκης, ἐκ Παλλιοχωρίου).

ΚΟΖΑΝΗ.—Υδροκίνητον ἐργοστάσιον
ἀδελφῶν. (Αποστ. Κ. Τσιμουρίδης,
ἐκ Θεσσαλονίκης).

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).—Οἱ νικηταὶ τῶν
ἀγώνων τοῦ λυκείου "Κοράης". (Αποστ.
Μ. Κ., ἐξ Ἡρακλείου).

ΛΕΞΑΝΑΡΕΙΑ.—Τὸ παλαιοντολόγιον
καὶ τὸ τέμενος Σουλτῶν. (Αποστ. Ι. Λαζο-
πούλος, ἐξ Ἀθηνῶν).

ΤΟΠΟΛΙΑ (Παγυσίδος).—Ἡ Σχολὴ τῶν Φιλέων.

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ.—Μετά εξαιρετικής επιτυχίας διεξήχθησαν και εφέτος αι εξετάσεις του πρακτικού Λυκείου, ιδίως δε αι των ανώτερων τάξεων απέτελεσαν αληθή θρίαμβον, διότι ούδεις μαθητής εκ των τάξεων τούτων απέρηθη, ήτοι εκ μέρους της εβδόμης απέλυθησαν εν συνόλῳ 34, οὗς συγχαίρου, εκ δε της ἑκτης πρὸς τὴν εβδόμην προήχθησαν οἱ ἑξῆς: Ἀντωνόπουλος Π., Ἀπαλιώδης Α., Ζαγλακίδης Ι., Καλλίνος Α., Καλοφύλλος Α., Κλεοπίπης Ι., Καζαντζής Κ., Κόρης Ν., Κομποτσάκος Ι., Κουτσοποδιώτης Γ., Κουκουλής Κ., Κουρτιόπουλος Κ., Λαμπρόπουλος Γ., Μπουλούκης Γ., Μπαλίνης Π., Πουλόπουλος Χ., Παπαγεωργίου Κ., Πετρίκος Π., Προϊτόπουλος Π., Προϊτόπουλος Α., Παπαδημητρίου Δ., Σειβας Ι., Σοφιάνης Β., Τσοκόπουλος Β., Ρίτσος Α., καὶ Χριστοπόπουλος Χ. Τούς ἀνω συμμαθητὰς μὴν συγχαίρου ἐπὶ τῇ προαγωγῇ των ἐπὶ μέσης καρδίᾳ.

Πάρος Κ. Κουτσοποδιώτης

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ.—Ενώπιον πληθύνου ἀκρατηρίων διεξήχθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν λίαν ἐπιτυχῶς αἱ ἐξετάσεις τοῦ Θ' πλῆρους δημοτικού σχολείου τῶν θηλέων. Αἱ μαθητρίαι τελείως κατηχημέναι ἱκανοποίησαν ἀκούοντες τὰς διδασκαλίας των, ἀπέφασαν ὅτι τὸς ἀπρότους κόπους καὶ τὰς προσπάθειας, ἅς αὐταὶ καταβάλλουσιν πρὸς ἐμφερόεστερον διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων. Εἰς τὸ μαῖον ἰδίως τῆς ἱστορίας, τὸ διδασκόμενον ὑπὸ τῆς ἀρισταίας μορφώσεως διδασκαλίας των διδόντος Ἀλεξάνδρου Μαγκροπούλου, ἀνηγγίσαν μετ' εὐχερείας ἀποσπασάσαι τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν συγχωρητήριαν τὴν παρισταμένην. Ὅμοιος καὶ εἰς τὴν Φυσικὴν κατέδειξαν θρίαμβους χάρις εἰς τὴν ἰδιότητά ἐν τῇ φωνητικῇ διδασκαλίᾳ των διδόντος ἑξαιρετικῶς Μοῖρας. Καὶ τὸ τρίμα ὅμως τὸν ἐργασίαν τὸ διευθυνομένον ὑπὸ τῆς διδόντος Ζαχαρ. Ρεβίθου δὲν ὑστερήσαν. Ἐκ τῶν μαθητρίων διακρίνανται ἐκ μέρους Ε' τάξεως τὰς Παρασκευοῦλαν Μαῖου, Λαλάν Σαῖρου, Ἀγγ. Νικολάου, Μῆδ. Τσουμικιώτου, Διμή. Πριετάνη, Παν. Μπουμπουλάκη, ἐκ δε τῆς Δ' τάξεως τὰς Πιπίταν Μαῖου, Μαρ. Μάνου, Κατ. Μοντανίου, Κατ. Σανιού, καὶ Ἀν. Σερμιτάνου. Πάσας ταύτας ὡς καὶ τὸν εἰς τὴν Ε' τάξιν προαχθέντα Φιλ. Ι. Μαχρὸν συγχαίρου ἐκ καρδίας.

Νίκος Γ. Βλασσόπουλος
—Τὴν παρελθ. Κυριακὴν ἤρξαντο ἐν Ν. Φαλήρῳ αἱ Πανελλήνιαι Ναυτικοὶ ἀγῶνες, διακρίναντες ἐπὶ τῇ νικηρίᾳ. Οἱ ἀγῶνες ἤρξαντο διὰ τοῦ ὁρίνου ταχύτητος 100 μέτρων ἡλθον δὲ 1οι Π. Φύγας καὶ Α. Ἀσπρηκτόπουλος, (Φιλάθλων Ἀλεξανδρείας), 2ος Μενεζής (Ὁμ. Ἐρετών) καὶ 3ος Σπ. Λουκάκης (Φιλάθλων Πειραιῶς). Ἐπὶ τοῦτοῦ ὁρίνου ταχύτητος 1600 μέτρων, εἰς ἐν ἐνίκησαν ἡ λέμβος τῶν Φιλάθλων Ἀλεξανδρείας, 2ος Μενεζής τῆς λέμβου τοῦ Ὁμ. Ἐρετών. Εἰς τὸν ἀγῶνα καταβάσεως 1ος ἡλθεν ὁ Α. Ἀσπρηκτόπουλος (Φιλ. Ἀλεξανδρείας), 2ος Γ. Λεοντόπουλος (Ναυτ. Φαλήρου) καὶ 3ος Βραχύνος (Πανελλήνιος). Εἰς τὴν ἀεὶ ἐκείνην ἀγῶνα ἀντοχῆς 1600 μέτρων 1ος ἡλθεν ὁ Π. Φύγας, 2ος Παντελεὼν (Φιλ. Ἀλεξανδρείας), καὶ 3ος Ν. Χαλαζάκης (Φιλ. Πειραιῶς). Τὴν Βαν ἡμέραν ἤρξαντο οἱ ἀγῶνες διὰ τοῦ ὁρίνου 400 μέτρων, ἐλθόντος 1ου ὁ Π. Φύγας, 2ου Α. Ἀσπρηκτοπούλου καὶ 3ου Παντελεὼν (Φιλ. Ἀλεξανδρείας ἀπόντος). Ἀρδρως τεταραμένον καλῶν 1η ἡλθεν ἡ λέμβος τῶν Φιλάθλων Ἀλεξανδρείας, 2α Ὁμήλου Ἐρετών. Εἰς τὴν Σκυταλοδρομίαν 1η ἡλθεν ἡ ὁμάς τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀποτελούμενη, ἐκ τῶν κολυμβητῶν Π. Φύγας, Ἀσπρηκτοπούλου, Βασιλειάδου καὶ Παντελεὼν, 2α δὲ ἡ τῶν Φιλάθλων Πειραιῶς, ἐκ τῶν κολυμβητῶν Σπ. Λουκάκη, Ἀρελῆ, Βλάσσου καὶ Χαλαζάκη. Τὴν Γυν. ἡμέραν ἀτελέσθη ὁ ἀγὼν τοῦ Water-polo εἰς ἐν ἡλθεν 1η ἡ ὁμάς τῶν Φιλάθλων Ἀλεξανδρείας, 2α ἡ ὁμάς τοῦ Ὁμ. Ἐρετών. Εἰς τὴν διεκυστινὴν ἡλθεν καὶ πάλιν 1η ἡ ὁμάς τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ 2α ἡ τῶν Φιλάθλων Πειραιῶς.

Πίττες

ΑΜΦΙΣΣΑ.—Μετ' ἐπιτυχίας διεξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Γυμνασίου μας. Διακρίθησαν οἱ κ.κ. Γ. Παπαθεοδώρου, Ν. Δ. Καραϊσκάκης, Γ. Τσιώτας, Κ. Α. Παπαγεωργίου, Η. Κίσιος, Γ. Πανέτσος, Η. Καλλίας, Ε. Ἀθανασιάδης, Η. Μπαλῆς, Ἀθ. Α. Κραβαρίτης, Α. Τσιρίκας, Τ. Παναγιωτόπουλος, καὶ Γ. Παπαχρήστου. Τὰ συγχαρητήρια μας.

Εἰδ. Γ. Καραμπελάς
ΑΙΓΙΟΝ.—Ἐπιτυχέστατα διεξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Β' δημοτικοῦ σχολείου ἀρρένων. Ἀξίως συγχαρητήριον εἶναι οἱ διδασκαλὶς κ. κ. Γ. Κουρῆς, Σ. Πασιμάδης καὶ Κ. Οἰκονομίδου.

Κανέλλος Σπυροπούλος
ΑΙΓΙΝΑ.—Μετὰ μεγαλοπρεπείας ἀτελέσθη ἡ πανήγυρις τῶν γενεθλίων τοῦ Προδρόμου εἰς τὸν ἐλπίον ἔξω τῆς πόλεως τερμαίνον ναῦν. Πλήθος πολλὸν συνέρευσε. Παρήσαν ἰδίως πολλοὶ δεσποινίδες ἐκ τῆς πόλεως μας. Ὅπως νέων καλῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν οἰκονομειῶν ἐξέτραψε τὸ π. Σάβ. μέχρι τοῦ χωρίου Βαθέως, ὅπου παρακολούθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ αὐτοῦ σχολείου.

Γεωρ. Μ. Μπήλιος
ΒΟΔΟΣ.—Ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ κύκλου κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς πόλεως μας διεξήχθησαν, στεφθεῖσαι ὑπὸ ἐπιτυχίας, αἱ ἐξετάσεις τῆς Βας. Δημ. σχολῆς τῶν θηλέων. Εἰς τὰς ἐξετάσεις παρήσαν πολλοὶ ἐκ τῶν λυτῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ συμπαθὴς καὶ ἐγκολοποιεῖσθαι νέος κ. Ασωνίδης Παπαμήτρος δημοδιδάσκαλος. Θερμώτατα συγχαρητήρια ἀπέστειλαν αἱ διδασκαλίσσαι τῆς σχολῆς, ἐν αἷς ἡ δις Ματθίλδη Κωνσταντινίδου.

Π. Π.
—Κατάφορτα καὶ πάλιν ἐφέτος τὰ τραῖνα ματῶν κατήμερινος εἰς τὸν ρωμαϊκὸν Ἰ. Ἀναγνόντος τοῦς Βελιώτας. Τὸ μαχητικὸν τοῦ ἀκρογυλίου, ὁ γλυκὴς τοῦ μπότης καὶ τὰ περιποιημένα λουτρά τοῦ ἐλκύνον πλῆθος καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐνταῖθα περὶ τὰς 40 περιγυρίαι ρωσίδες φοιτήτριαι, αἵτινες ἐξέδραμον περὶ μέχρι δελφῶν.

Ἡλίας Πετροπούλου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Καὶ δεύτερος ποδοσφαιρικός ἀγὼν συνέστη μετὰ Ἑλλήνων καὶ Ἑβραίων. Ἐνίκησαν καὶ πάλιν οἱ Ἕλληνες. Ἡ ἑλληνικὴ ὁμάς ἀπέτελετο ἀπὸ τῶν κ. κ. Ε. Κόουιν, Μ. Μάνδραν, Τ. Παπαδημητρίου, Ι. Μόνην, Κ. Κύρου, Γ. Σαριδάκη, Γ. Αἰνάν, Γ. Σωτηριάδην καὶ Κ. Καστριτῶν. Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθενωνίου μας ἀτελέσθησαν ὑπὸ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ.

Ι. Παπαβασιλεῖο
ΙΘΑΚΗ.—Αἱ ἐξετάσεις τῆς δημοκρατικῆς σχολῆς Ο. Σταθάου ἐξακολούθησαν. Πρὸς τοῦτο ἐνταῖθα ἐνταῖθα ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς κ. Σταθάου μετὰ τῆς κυρίας του. **Γεωργίου Ναυτοῦ**
ΚΡΕΟΚΟΚΚΙΟΝ (Ἡλίας).—Λίαν ἐπιτυχῶς διεξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐνταῖθα Δημοτικοῦ Σχολείου τῶν θηλέων. Κατ' αὐτὰς διακρίθησαν αἱ δεσποινίδες Νίκη Τερζή, Κατίνα Καραβὰ, Μαρία Μαντινέου, Ἐλένη Ἀποστόλου, Νικολά Τσοῦρου καὶ Κατίνα Περὰ. Πρὸς ταύτας ἀπευθύνοντες ἐγκάρδια συγχαρητήρια. **Βασ. Μαντινέου**

ΚΗΡΑΙΣΣΙΑ.—Εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς τῶν θηλέων διακρίθησαν αἱ διδόντες Γαῖω Ἀγγλῶν, Ὀλγα Βασιλοπούλου, Εὐφροσύνη Γεωργακοπούλου, Ἐλένη Παπαδοῦ, Κούλα Μπουμπουλάκη καὶ τινες ἄλλαι. Πρὸς ταύτας ἀπευθύνοντες ἐγκάρδια συγχαρητήρια.

Κωνστ. Ε. Λαμπρινόπουλος
—Μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας διεξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τῶν τάξεων ΣΤ', Γ', Δ' τῆς Σχολῆς τῶν θηλέων. Ἀληθῶς θριαμβὸς κατήγαγεν ἡ διευθυνοῦσα τὴν Σχολὴν ὡς καὶ τὰς ἀνω τάξεις διδόντες Μαρία Γαλαξή, Μεταξὺ τῶν μαθητρίων διακρίθησαν αἱ διδόντες Γαῖω Ὀλγα Βασιλοπούλου, αἱ ὁποῖαι ἀπηγγείλαν διάφορα πατριωτικὰ ποιήματα. Τὰ ἐντήρια συγχαρητήρια μας εἰς αὐτὰς καὶ τὴν ἄνδρα Γαλαξή.

Νίκος Α. Γκουντιόνας
ΚΑΡΠΗΝΗΣΙΟΝ.—Εκ τῶν προαχθέντων μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου μας διακρίθησαν ὁ κ. Καραϊσκάκης, ἡ διδόνς Σ. Αναγνόντης, καὶ οἱ κ. κ. Σπ. Μοναστηριώτης, Ἀντωνόπουλος (ἀριστεύσας), Σπ. Δοῦμας καὶ Χ. Δημητρίου. Εὐχόμεναι αὐτοῖς καὶ εἰς ἀντιπαρα.

Βασίλειος Σ. Βασιλάκης
ΚΑΛΑΜΑΙ.—Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο αἱ ἑρμηνεῖς ἐξετάσεις τῶν τριῶν ἐνταῖθα δημοτικῶν σχολείων ἐνώπιον τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ Γ. Σιφῆρου. Τὴν δὲ Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ Α' ἐξατάξιου δημοτικοῦ σχολείου τῶν θηλέων, τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ἀσπ. Ζαχαροῦ.

Νικ. Γ. Γκιόκας
ΑΡΓΙΣΑ.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐξετέθησαν τὰ ἀποτελέσματα ἀπαθῶν τῶν τάξεων τοῦ Ἀρκαίου, πλὴν τῆς Γ' διδασκαλίσαι, ἅτινα θὰ σταθῶν ἐν Ἀθήναις. Κατὰ ταῦτα διακρίθησαν: Ἐκ μέρους Α' τοῦ δημοτικοῦ, αἱ δεσ. Α. Ἀδρακί, Γερ. Καναβατζόγλου, Α. Λιάκος, Μπεκιάρη, Εὐφ. Οἰκονομάκη, Α. Παπασταυροπούλου, Φ. Σουρτοῦλη, Κ. Σμαρτακοπούλου, Εὐφ. Σουλῆρου, Α. Χρηστίδου, καὶ Α. Σουρτοῦλης καὶ Β. Θεοχάρης. Ἐκ τῆς Β' αἱ δεσ. Γούλ. Βασιλάκη,

Ἐλ. Μαλιούτη, Α. Λιάκος, Σ. Αζοπούλου, Α. Σακκῆ καὶ Γ. Μεταξῆς. Ἐκ τῆς Γ' αἱ Μ. Βασιλάκη, Εὐφ. Καρανῆς, Η. Κοκκίνη, Μαργαρίτα Πιπινούπουλου, Ματθ. Σακκῆ. Ἐκ τῆς Δ' αἱ Π. Δημητριάδου, Νανὺς Μαντῆ, Α. Μουλά, Τατιά Φίλιου. Ἐκ τῆς Ε' αἱ δεσ. Νίτσα Δεσπ. Βρου. Θωρὰ, Πετρούλα Ἰατροῦ, Καλ. Αζοπούλου, Ἀριάδνη Θεοχάρη, ὁ Δημ. Καρανῆς καὶ Ἀθηνᾶ Πετρακοπούλου. Ἐκ τῆς ΣΤ' διακρίθησαν αἱ δεσ. Εὐθύμ. Καρανῆς καὶ Ἰωάννα Ζ. Τσιμυράκη. Ἐκ τῆς Ζ' αἱ δεσ. Ἀνθ. Ἀνδρέου, καὶ Ἀλτ. Παπασταύρου. Ἐκ τῆς Η' αἱ δεσ. Θεοδώρα Καραστεργίου, καὶ Εὐφ. Κατσάνου. Ἐκ τῶν διδασκαλίσαι διακρίθησαν ἐκ μέρους Α' τάξεως αἱ δεσ. Ἀλκίονη Γ. Δεσπ. Πέτρη, Ἡλένη Γεραλέου, Ἐλενα καὶ Μαργαρίτη Σταβαράκη. Ἐκ τῆς Β' αἱ δεσ. Γυνελ. Παπαγεωργίου, Ἀμαλ. Κορμῆ καὶ Βασ. Παπαμαργαρίτου. Συγχαίροντες ἀπ' ἐνός μὲν ἐκάστην ἐκ τῶν διακρίθεισων, ἀπ' ἑτέρου δὲ τοῦ διδασκάντος καὶ ταξιδευτάς κ. κ. Γεραλέου, Φιλ. Ἀποστόλου, Σαυρογιάν, κλπ. καὶ τὰς διδ. Βλαντ. Γεννησίδου, Ρουσοπούλου, Ὀλσάνη, Χατζημέριου κλπ. διὰ τῶν κόπων οὗς καταβάλουν. Εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν ἐργασίων τοῦ Ἀρκαίου ἐδραμώσαμεν τὴν σφαιρὴν τῶν ἐκεί ἐκτεθειμένων κομψοτεχνημάτων. Ἡ ἐπὶ τῶν ἐργασίων δις Τετάρτη ἀπορροήσθη ἡ μὰς διὰ τῆς τῆς ἡμέρας ἐξ αὐτῶν. Καὶ ἐρθεῖν οὕτως πρὸς ἐνός θαυμάσιον κομψοτεχνήματος μετὰ ζωγραφικῆς ἐν μέρει τῆς δεσ. Παπαμαργαρίτου. Ὀλίγον ἀποτρίβον καὶ πολλὰ φράτα καὶ μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ ἐργασίας τῆς δεσ. Ρίνας Ἰωαννίδου. Παρ' αὐτὰ τὰ ἐπίσης καλοκαίριον ἐργασίαν τῆς δεσ. Μαρ. Τετάρτη. Εἰς ἑνα ἄλλο τραπέζι ἐργασίαν ἐπιδεικτικῶς τὰ κομψοτεχνήματα τῶν δεσποινίδων Νίχης Γεννησίδου, Ἡλιοπούλου, Τσίκου, Ἀ. Δαμασιώτου. Ἐπίσης τὰ τῶν διδόντων Κατσάνου, Ἀσκαρίδου, Πανέτσου, Λαμπρίνη, Δημητριάδου, Μπαλῆ, Δέδ. τῆς Νίτσας Πιπινούπουλου, τῆς δεσ. Νίτσας Δεσπ. Ζωῆς Παπασταυροπούλου, τῆς μικρῆς Μάχης Βασιλάκη καὶ τῶν ἄλλων, τῶν ὁποίων μὰς διαφεύγουν τὰ ὀνόματα. Ἀλλ' ἐκείνη τὰ ὅσα εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ἐπελκύνον τὴν παρουσίαν καὶ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν τοῦ παρατηρητοῦ, εἶνε 2—3 ἀριστοτεχνήματα, ἀριστοτεχνήματα καλλιτεχνίας, ἔργα τῶν δεσποινίδων Ἀλκίονης Γ. Δεσπ. καὶ Ἰωάννας Ζ. Τσιμυράκη. Ἐπαινεταίοντες τὰ συγχαρητήρια μας πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἐργασίων διὰ Τετάρτη καὶ πρὸς τὰς μνημονεύσεις δεσποινίδας.

Ἀχιλλεύς Β. Ὁρολόγιου
ΣΗΡΟΚΑΜΠΙΟΝ (Σπάρτη).—Μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας διεξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ πλῆρους Δημοτικοῦ Σχολείου Καρινίων Φάριος χάρις εἰς τοὺς κόπους, οὗς καταβάλουν διευθυντὴς τοῦ Σχολείου κ. Θεοδ. Σταθάκος. **Ἡρακλῆς Φραγκῆς**

ΠΑΤΡΑΙ.—Τὴν παρελθ. Κυριακὴν μετὰ πάσης ἐπιτυχίας ἀτελέσθησαν οἱ Σχολικὸι Συναπτικὸι ἀγῶνες. Νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ μαθητὴς Κωνσταντῖνος Μπουμπουλάκης, ὅστις ἐλάθεν ἐν κινήσει τὸν ὅλον ὡς ἀπαύστην.

Ἀνδρονάξ Διον. Ἡπειρος
ΣΠΕΤΣΑΙ.—Καὶ ἐφέτος ἡ νῆσός μας θὰ καταστῇ κέντρον τῆς ἀριστοκρατίας τῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς. Πίστοις οἰκονομικῶς ἀντιβῇ, καὶ θὰ ἐνοδοῖται τῆς πόλεως μας «Ἀθήνα» τοῦ κ. Ι. Μπουρά καὶ «Πριγκιπὶ Νικόλαος» τοῦ κ. Β. Καραδῶν ἐπιληρθῶν καὶ κόρους. Τὴν κίνησιν τῆς πόλεως μας θὰ ἀνέχοντο καὶ οἱ ἀναμνηστικὸι Μακεδονομάχες, οἵτινες θὰ διαμενῶν ἐν οἰκίᾳ τῆς ἐνοικιασθέντος ἀπαύστης τοῦ ἐνεργητοῦ τῆς νῆσου μας κ. Σωτ. Ἀναργύρου.

Ἡλίας Γεωργιάδης
ΣΙΓΑΦΟΝ.—Μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας ἀτελέσθη τὸ Πικ-Νικ τοῦ Συλλόγου τῶν «Χρυσαυτῶν» εἰς τὸν Πίτερσον Πέτρ. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου, συστηματικῶς ἐργασθὲν, κατορθώσας νὰ συγκεντρώσῃ πλῆθος ὁμογενῶν εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἐκδρομὴν. Εἰς τὸ παμμεγέθυνον «Ορεχστρα γόλλ» τῆς πόλεως μας εἰσῆλθον τὰς 3 πρῶτους ὑπὸ τοῦ ἡγέτου τοῦ κ. Ραβμῆνου Δούγκαν ἡ «Πατέρα» τοῦ Σφοδαίου. Τὰ ἑπόμενα ὑπερπληρώθη ἐκ διεθνῶς κόσμου τῶν ἐπιστητῶν καὶ τῶν τεχνῶν. Πρὸ τῆς ἀναρρώσεως τῆς παρατάξεως ὁ κ. Δούγκαν ἔκαμεν ὁρατὴν ἐκείνην ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν θεάτρων καὶ περὶ τοῦ Σφοδαίου. Τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Συνδέσμου τῶν «Εὐχρίων» ἀτελέσθη τὴν 13ην πρῶτον εἰς τὴν Ναὺν τῆς Ἀγίας Τριάδος κατασκευαστὴν νηυσὶν ὑπὲρ τοῦ τελευταίου τῶν αὐτοκρατορῶν τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Εἰς τὴν νηυσὶν παρεστῇ, ὁ ἡμέτερος πρῶτος κ. Νικόλαος Σαλδοῦλος ἐν στολῇ ὡς καὶ τὸ Σωματεῖον.

Εὐάγγελος Χρ. Γεωργιάδης
ΓΑΡΑ.—Λίαν ἐπιτυχῶς διεξήχθησαν τὴν παρελθούσαν Τετάρτην αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐνταῖθα Ἑλληνικοῦ Σχολείου. Ἐκ τῶν μαθητῶν διακρίθησαν οἱ κ. κ. Ἡλ. Ζηλάκος, Σ. Παπαθανάση, Ι. Κοτρώνης, Π. Δανάκη, Ε. Καραγεωργίου, Διμή. Ἀναργύρου, Γ. Νικητῆ, Μ. Παπα-

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟΥ ΚΛΥΔΩΝΑ

Γὰ δὲς τὰ τὴ μαρολίκα καὶ τὰ μαρολίκα, ποὺ πᾶν μ' ἀμύλητο νερὸ σὴ βροί... Ὀμίνα!

Τὸ φῶς καὶ τὸ βλάνε σ' ἐνα βαθὺ λεγέιν. Τὸ λιν «Ἐθνοσυλλέουσι»... Ἦν αὐτὸ καὶ τὸ δὲν βγαίνει...

Βγαίν' ἡ Τζωρτζίνα προδός — Ρατόστο σὴς δουκάδες πὺς πάλ' αἰψά-Παῖς, Παῖς κ' ἡμεῖς Ντερεναγὰδες!...

Κ' ἡ Δημητριάδα ἡ καλὴ μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι αἰεὶ κομποκατάσας καὶ Κορδομάχης πάλι!...

Κ' ἡ Κυριακούλα ἡ σεμνὴ, τὸ γροταλὸ κορίτσι, ὁσάντις Προεδράραος καὶ μὴ σὴν Ἐπανάστασι — Πρίτσι καὶ πάλι, πρίτσι!...

Καὶ εἰπετα, Χορὸ κοιλῆς χορεύαντε κατὰ παλὰ τους ἔξ.

ἡτς, Α. Μπίκος, Χ. Χαλιωρῆς, Δ. Βούλγαρης καὶ Μ. Δανάκη.

Γ. Τσιτσικλῆς
ΦΑΡΣΑΛΑ.—Ἀρκετοὶ μαθητὰ ἀνέχθησαν κατ' αὐτὰς εἰς τὴν μικρὰν μας πόλιν, ὅπου διέλθοντες τὸς μῆνας τῶν διακοπῶν τῶν μαθητῶν πλῆθος τῶν γονέων των. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ ὁ εὐέλπης μαθητὴς τοῦ ἐν Τεσσυλῇ τῆς Μακεδονίας Γυμνασίου κ. Νικόλαος Α. Κουτσουμπίης. Εἰς τοὺς προαχθέντας συμμαθητὰς μου Ἀλκ. Θ. Αζολῆν, Ἀδρ. Φρατζῆν, Ἐλίε Cohen καὶ Σωτ. Σιμιτσόγλου, μαθητὰς τῆς Ἑμπορικῆς Σχολῆς Βόλου, εὐχόμεναι καὶ εἰς ἀνότην.

Βασ. Παπαβασιλεῖο
ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ
25 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΧΟΣ (ἐκ 35 στοιχείων) δι' ὅλα τὰ δημοσιεύματα τῆς στήλης ταύτης.— 10 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΧΟΣ, ἐξαιρετικῶς, διὰ τὰς δημοσιεύσεις τὰς ἀποφασιστὰς τοῦ Δημοφίλμου τῶν ψευδονυμίων.— Ἀποκαλύπτει δημοσιεύματα δυνάμενα νὰ παρεξηγηθῶν.

Ἀν. c. p. μετ' ὅς «Ἐλεν. Λακούση» Ὑδρην.

ΕΠΕΙΓΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ
Ἰθάκη 1910.—Ἰδρὸναι συνδέσμον: «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ» ἐνδοχαιρῶν ἐπέσει. εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ψυχὰς. Ἐνδοχαιρῶς κηρύττονται αἱ ἀπάντες Ἰθακήσιον ψευδονυμῶν μέχρις ὅταν δὲ ἀποφασισθῶν ὑπὲρ τῆς φραγμῆς αὐτῆς Νίκης.

Ὁ ἀρχηγὸς Ἰθακήσιον: Ἰθακήσιος Ναυτοῦ, Ἀν. c. p. μετ' ὅς «Ἐλεν. Λακούση» Ὑδρην.

ΕΠΕΙΓΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ
Ἰθάκη 1910.—Ἰδρὸναι συνδέσμον: «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ» ἐνδοχαιρῶν ἐπέσει. εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ψυχὰς. Ἐνδοχαιρῶς κηρύττονται αἱ ἀπάντες Ἰθακήσιον ψευδονυμῶν μέχρις ὅταν δὲ ἀποφασισθῶν ὑπὲρ τῆς φραγμῆς αὐτῆς Νίκης.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ „Η ΔΟΞΑ“
Βος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΑΙΝΙΓΜΑ Ι. Τὸ Ἀχιλλεύς εἶμαι ἀπογονὸς ἐχθροῦ. Ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἀνθρώπου, γίνομαι (πρὶν)

(Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύ (Τὸν δὲ Λαερτιάδην)

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΙ. Αὐτοκράτορ Βυζαντινὸς εἶνε τ' ἀρ- (σενικόν μου, τὸν οὐδέν)

Πόλις τῆς Κρήτης μὴς τὸ οὐδέτε- (σενικόν μου, τὸν οὐδέν)

(Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ν. Σαλῆν, ἐξ Ἀσπ.)

Λίαν γίνομαι δεκτικὸς μέχρις τῆς ἐσπέρας τῆς 12ης Ἰουλίου. Ἐκείνη τὴν ἡμέραν νὰ συνοδεύεται ὡς μὴν τὰ μέλη ἀπὸ ἐν ἑλεον γυμνασίου ἀποφασιστῶν, διὰ δὲ τὰ μὴ μέλη ἀπὸ ἐν 10λεον ἀποφασιστῶν. Θὰ γίνῃ κλήρωσις μετὰ αὐτῶν καὶ

— Ἀς πᾶν καὶ τὸ παλῆμιελο! Ἀμὲν, θεὸ μ', κ' ἄς φέξῃ!...

Καὶ ὅστερα;—Τί ὅστερα! ὁ Κλύδωνας πὺς τάχει; Ποῦ τὰ κορίττα βγαίνουν; νὰ δοῦν πὺς θὰ τοὺς λάχῃ!...

Νά! Μὲ ρονορέτα... ἀμύλητα, γεμάτο πάλ τὸ στόμα, ἐβγῆσαν σὸ παράθυρο κατόπιν νὰ δοῦν ἀκόμα...

Κ' εἶδαν τὸν βεργολιγερὸ κ' ἀκούσαν τ' ὄνομα του καὶ δὲς ἀναγύλασαν σὸ συναπάντημά του!...

— Ματάκια μὲς! ἔξοχὸν μὲς! φῶς μὲς! παρηγορία μὲς! ποῦ χέρετ' ἀγαλλιάζοντες καὶ λείπουν τὰ δικά μας!

— Ὅρα καλὴ! Ὅρα καλὴ, Κορίττα! Καὶ τοῦ χρόνου!

Κ' ἀφοῦ πηδῶν τὴ φωτιά, ἐβγῆσαν μετὰ πόθου.

Κ' ἀφοῦ πηδῶν τὴ φωτιά, ἐβγῆσαν μετὰ πόθου.

Κ' ἀφοῦ πηδῶν τὴ φωτιά, ἐβ

ΑΚΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΣΚΙΑΙ

ΠΟΙΑΝ ΕΠΙΡΡΟΗΝ ΕΧΟΥΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Τὸ φῶς καὶ ἡ σκιά κοσμοῦν ἓνα ὁρατὸν πρόσωπον, ἐκείνο διὰ τῆς λάμπειας του, αὐτὴ διὰ τοῦ μυστηρίου της. Μία ἀκτίς καθιστᾷ ἀπαλότερον τὸ δέμα τοῦ προσώπου, ζωηρότερον τὸ χρῶμα του, φλογερότερον τὸ βλέμμα. Τὸ ἡμίφως, ἀπ' ἐτέρου, ἐξιδανικεύει τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, καθιστᾷ γλυκύτερον τὸν ἴδιον χρωματισμὸν καὶ βαθύτερον τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν. Προσεξάτε εἰς τὴν ἐναντι καὶ τὰς κάτωθι εἰκόνας Καλλόνων: Εἰς τὴν μίαν ἡ σκιά χρησιμεύει ὡς φόντο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου φαίνονται ζωηρότερα τὰ ὄρατα χαρακτηριστικά τῆς κόρης φωτιζόμενα ὑπὸ τοῦ φωτός· ἄλλης ἡ μορφή εἶναι βυθισμένη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν σκιάν καὶ μόνον ὀλίγαι ἀκτίνες φωτίζουν τὰ μέρη ἐκείνα τοῦ προσώπου, τὰ ὁποῖα εἶναι ὀφαιότερα· εἰς τὴν ἄλλην φῶς καὶ σκιά ἀναμειγνύονται καὶ προσδίδουν εἰς τὴν μορφήν μελαγχολικὴν ἐκφράσιν· ἀντιθέτως δὲ εἰς ἄλλην ἀκτίνες καὶ σκιαί μόλις προσπίπτουσιν ἐπὶ τῆς μορφῆς τὴν περιβάλλον με ἐλαφρότατον φωτεινὸν πλαίσιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διαγεγῆ ἡ Χαρά.

Ἡ προθεσμία τῶν **ΘΕΡΙΝΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ** παρατείνεται ἐπὶ ἓνα μῆνα, ἤτοι μέχρι τέλους Αὐγούστου. Ἴδε σχετικὴν δῆλωσιν εἰς τὴν 14ην σελίδα.